

Arrest

nr. 149 410 van 9 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Bengalese nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van X, op 16 september 2014 hebben ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 mei 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 april 2015.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VANHALST, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers verklaren het Rijk te zijn binnengekomen op 28 augustus 2009, en dienden dezelfde dag een asielaanvraag in.

Op 11 december 2012 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hen de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing tekenen verzoekers beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 10 april 2013 met nummer 100 726 weigert de Raad de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 3 januari 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker. Verzoekers stellen hiertegen elk een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Bij arresten van 10 oktober 2013 met nummers 111 618 en 111 617 verwerpt de Raad de beroepen tot nietigverklaring en de vorderingen tot schorsing.

Op 22 april 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker. Verzoekers stellen hiertegen elk een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Bij arresten van 23 januari 2014 met nummers 117 449 en 117 447 verwerpt de Raad de beroepen tot nietigverklaring en de vorderingen tot schorsing.

Op 29 oktober 2013 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 13 mei 2014 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, aan verzoekers ter kennis gebracht op 19 augustus 2014.

Op 13 mei 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de eerste verzoekende partij. Tegen voormelde beslissing dient de eerste verzoekende partij beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 26 november 2014 met nummer 133 884 dit beroep verworpen.

Op 13 mei 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod ten aanzien van de eerste verzoekende partij. Bij arrest van 26 november 2014 met nummer 133 883 wordt het beroep tegen de voormelde beslissing verworpen.

Op 13 mei 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod ten aanzien van de tweede verzoekende partij. Tegen voormelde beslissingen dient de tweede verzoekende partij beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 26 november 2014 met nummer 133 885 wordt het beroep tegen de voormelde beslissingen verworpen.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring vast.

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt met betrekking tot de bestreden beslissing het volgende gesteld:

Het ingestelde beroep komt onontvankelijk voor, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang.

Op 13 mei 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Tegen voormelde beslissingen werd op 16 september 2014 beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arresten van 26 november 2014 met nummers 133 883 en 133 884 werden de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring verworpen. Bijgevolg zijn deze beslissingen definitief geworden.

Artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet definieert een inreisverbod als volgt: “de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...)”.

Gelet op bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij het wettelijk vereiste belang ontbeert bij huidig beroep. De verwerende partij mag, ingeval van een eventuele vernietiging van de beslissing, immers niets anders dan - na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij nog steeds in het Rijk verblijft en onder een definitief inreisverbod, die niet werd opgeheven of opgeschort zoals voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, staat - vast te stellen dat het de verzoekende partij voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cfr. artikel 74/12, §4 van de Vreemdelingenwet), quod non, en dat haar aldus geen machtiging tot verblijf kan worden toegekend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken verzoekers kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekers de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 14 april 2015 dienen verzoekers een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vragen te worden gehoord, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wensen te worden gehoord. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden.

Ter terechtzitting van 27 mei 2015, alwaar de verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 7 april 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“De verzoekende partijen stellen te volharden en wijzen er daarbij op dat zij twee minderjarige kinderen hebben. Het oudste kind gaat hier naar school en zou binnenkort naar de middelbare school gaan. Het jongste kind werd pas geboren in september 2014 en een terugkeer vlak voor of na de geboorte was allerminst aangewezen. Verder wijzen zij erop dat zij reeds lange tijd in België verblijven, met name sinds het indienen van hun asielaanvraag in 2009, en dat zijzelf en hun oudste kind zich sindsdien hebben ingeburgerd. Daarnaast wijzen zij op hun gegronde vrees voor een terugkeer naar hun land van herkomst, daar verzoeker hindoe is en verzoekster moslima. Dienaangaande hebben zij in de verschillende procedures die zij hebben doorlopen tal van persartikels bijgebracht, zodat de verwerende partij van deze problematiek op de hoogte is. Ook is er sprake van een procedureprobleem: zij hebben hun dossier geconsulteerd, maar vastgesteld dat dit zo goed als leeg is en de 30 à 40 bijlagen die zij aan de verwerende partij heeft overgemaakt ontbreken. Weliswaar verwijst de verwerende partij naar een dossier in de zaak met rolnummer 159 742, maar dit neemt niet weg dat zij zich thans slechts kunnen verdedigen op basis van een onvolledig dossier. Tot slot vinden zij het problematisch dat hen reeds een jaar voordat het beroep tegen de beslissing op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 wordt behandeld door de Raad een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven en een inreisverbod werd opgelegd. Zij verwijzen voor de data van deze beslissingen naar het stuk 3 dat zij gevoegd hebben bij hun vraag tot horen.

De voorzitter vraagt de verzoekende partijen of zij in 2014 naar aanleiding van de zwangerschap van verzoekster om de opheffing van het inreisverbod hebben verzocht. De verzoekende partijen stellen dit niet te hebben gedaan, doch wel om deze reden een aanvraag op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 te hebben ingediend.

Aangaande het gebrek aan identiteitsdocumenten wensen de verzoekende partijen nog op te merken dat zij thans doende zijn deze uit Bangladesh te laten overkomen, maar dat dit niet belet dat hun identiteit kan worden vastgesteld op basis van het geheel van elementen die zij – ook in voorgaande procedures – aan de verwerende partij hebben voorgelegd. In dit verband verwijten zij de verwerende partij nalatigheid waar zij weliswaar hun vingerafdrukken heeft genomen maar deze niet verder heeft onderzocht.

De verwerende partij wijst op de vaststelling in de beschikking dat er een definitief inreisverbod is, stelt dat zij geen kennis heeft van een verzoek tot opheffing en stelt dat een beroepsprocedure tegen een beslissing op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 niet belet dat een inreisverbod wordt opgelegd. Voor het overige verwijst zij naar de beschikking.

Partijen zijn het er over eens dat het inreisverbod niet het voorwerp uitmaakt van het voorliggende beroep.”

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat, opdat verzoekers een belang zouden hebben bij de vordering, het niet volstaat dat zij gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekers bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover een standpunt innemen en het rechtstreekse karakter van haar belang aantonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810). Ter terechtzitting laten verzoekers na hun belang bij de huidige vordering uiteen te zetten. Hun pleidooi heeft betrekking op de grond van de zaak waarbij ze ook stellen dat hun oudste kind binnenkort naar de middelbare school gaat en hun jongste kind in september 2014 is geboren. Verzoekers tonen niet aan dat het oudste kind geen onderwijs zou kunnen volgen in het land van herkomst. Er worden geen gegevens aangebracht waaruit blijkt dat het oudste kind gespecialiseerd onderwijs of gespecialiseerde infrastructuur nodig heeft die niet beschikbaar zou zijn in het land van herkomst. Voorts wijst de Raad erop dat de scholing in België slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het oudste kind zo normaal mogelijk te laten verlopen. Voorts lichten verzoekers niet toe waarom een terugkeer naar het land van herkomst na de geboorte van hun jongste kind niet aangewezen was. Met een dergelijk pleidooi weerleggen verzoekers de ambtshalve aangevoerde exceptie van gebrek aan belang in de beschikking van 31 maart 2015 niet.

Waar verzoekers stellen dat het administratief dossier bijna leeg is, dat er stukken zijn die zij aan de verwerende partij overgemaakt hebben ontbreken en dat de verwerende partij weliswaar verwijst naar het administratief dossier neergelegd in de zaak gekend met rolnummer 159 742, maar dat dit niet wegneemt dat zij zich thans verdedigen op basis van een onvolledig dossier, wijst de Raad erop dat verzoekers nalaten uiteen te zetten welk nadeel ze hiervan ondervonden hebben in het kader van de vraag van de Raad naar hun belang bij de huidige vordering.

Bijgevolg dient er met betrekking tot het betoog ter terechtzitting te worden geconcludeerd dat de verzoekers geen elementen aanbrengen die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 31 maart 2015 werd aangegeven.

Met verwijzing naar de beschikking van 31 maart 2015 is het beroep tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard wordt, dan ook onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS